

Strategia Diecezji Południowej Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w RP na lata 2023 – 2027

Motto:

I dotknął moich ust i rzekł: Oto dotknęło to twoich warg i usunięta jest twoja wina, a twój grzech odpuszczony. Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo poślę? I kto tam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poślij mnie! (Iz 6,7-8)

Spis treści

Wstęp.....	3
Nasza misja (cel statutowy).....	3
Nasza metoda	3
Cel ogólny	4
Nasze wartości (kontekst strategii)	5
1. Przemiana.....	5
2. Spójność etyczna.....	5
3. Różnorodność.....	5
4. Służba	5
5. Odrębność	6
6. Działanie	6
PRIORYTETY STRATEGICZNE	7
1. Misja, tożsamość, ewangelizacja.....	7
2. Wzrost duchowy	9
3. Rozwój przywództwa.....	10
4. Uczniostwo	11
5. Kościół („Kościół schronienia”)	12
6. Media i służba online: publikacje, wideo, radio, telewizja, strony internetowe, media społecznościowe.....	13
7. Struktura przywództwa i organizacji.....	15
8. Edukacja i szkolenia	16
9. Różnorodność.....	17
10. Zarządzanie finansami i majątkiem	19
PODSUMOWANIE	20

Wstęp

Strategia ogólnoświatowego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego została wyrażona w haśle „Pójdę”. Jest ono nawiązaniem do słów proroka Izajasza, który wyraził gotowość zaangażowania się w zadanie związane z działaniem na rzecz ludzi. Bóg zlecił Kościołowi przedstawienie ewangelii światu (Mt 28, 18-20), która – gdy spotka się z wiarą człowieka – gwarantuje jego przyszłość i wytycza nowy kierunek życia. Wszystko to dzięki Bogu, który z miłości do człowieka posłał swego Syna, by ten umarł za nas i obdarował nas życiem wiecznym.

„Poślij mnie!” – wołał Izajasz. Jego gotowość do służby na rzecz ludzi jest wezwaniem dla każdego współczesnego naśladowcy Jezusa Chrystusa, by zaangażował się w służbę dla innych.

Poniższy dokument wytycza kierunek strategii Diecezji Południowej na lata kolejnej kadencji z uwzględnieniem strategii działania Unii oraz Wydziału Transeuropejskiego, którego jesteśmy częścią. Naszą nadzieją jest, że zawartość tego dokumentu, który przedkładamy Zjazdowi Diecezji, zainspiruje Kościół w Polsce do pozytywnej odpowiedzi na pytania: „Kogo poślę? I kto tam pójdzie?”.

Naszym celem jest stworzenie warunków, w których Diecezja, Zbory i Wyznawcy będą mogli realizować ten cel. W związku z tym jesteśmy żywo zainteresowani duchowym wzrostem i realizacją planów rozwoju Kościoła na terenie Diecezji oraz zapewnieniem zasobów go wspierających.

Nasza misja (cel statutowy)

Celem Diecezji Południowej Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego jest wzywanie wszystkich ludzi do stania się uczniami („Pójdę czynić uczniami”) i świadkami Jezusa Chrystusa („Pójdę świadczyć”) przez pełne miłości („Pójdę tworzyć więzi!”) głoszenie wiecznej Ewangelii w kontekście poselstw trzech aniołów z księgi Apokalipsy („Pójdę inspirować”) i przygotowanie się na Jego bliski powrót („Pójdę zmieniać”).

Nasza metoda

Prowadzeni przez Biblię i Ducha Świętego adwentyści dnia siódmego realizują misję przez naśladowanie Pana Jezusa Chrystusa swoim życiem, sposobem komunikowania się, uczniostwem, nauczaniem, uzdrawianiem i służbą.

Cel ogólny

Celem istnienia Diecezji Południowej Kościoła Adventystów Dnia Siódmego w Rzeczypospolitej Polskiej jest uczestnictwo w misji Jezusa Chrystusa „poszukiwania i ratowania zaginionych” (Łk 19,10). Zobowiązani jesteśmy przez Boga do czynienia ludzi uczniami Jezusa Chrystusa wydającymi owoc (Mt 28,19; Mk 16,15; Łk 24,47; J 15,16; Dz 1,8). Jezus daje nam, swoim naśladowcom, nadzwyczajną możliwość bycia częścią misji powierzonej Mu przez Ojca (J 20,21; Łk 19,10).

Misja ta jest nie tylko odnajdywaniem zagubionych – ewangelizowaniem ich, ale zapewnieniem ich o zbawieniu i pomocą w staniu się takimi samymi jak my uczniami Chrystusa. Bóg powołuje nas, aby „oddawać cześć temu, który stworzył niebo i ziemię, morze i źródła wód” (Ap 14,7).

Organizacyjnym celem i powodem istnienia Diecezji Południowej Kościoła w Polsce jest służba zapewniania kontaktu zborów z Kościołem w Polsce, Wydziałem Transeuropejskim i Kościołem światowym (Generalną Konferencją). Przede wszystkim jednak chcemy wspierać i rozwijać działania wszystkich zborów, grup oraz wyznawców w ich oddawaniu czci Bogu w „duchu i prawdzie” (J 4,23-24) i czynieniu wydających owoc uczniów Chrystusa poprzez wykonywanie misji uwzględniającej nasze historyczne korzenie i proroczą tożsamość.

Ostatnie wydarzenia sprawiły, że z jednorodnego, homogenicznego kraju i narodu stajemy się społeczeństwem coraz bardziej zróżnicowanym, również etnicznie i religijnie, zsekularyzowanym i coraz bardziej podzielonym w różnych obszarach naszej rzeczywistości. Jest to więc potężnym wyzwaniem dla Kościoła, aby zwiastować jedną ewangelię wieczną w sposób różnorodny, wykorzystując różne dary Ducha Świętego i stosując różne sposoby docierania do ludzi z uwzględnieniem ich potrzeb oraz zróżnicowanego środowiska kulturowego.

Dlatego też chcemy w naszych działaniach korzystać z dorobku adwentyzmu europejskiego i jednoczyć się we wspólnym dziele przypomnienia Boga i Jego charakteru Polsce i Europie, aby wypełnić duchową pustkę w sercach wielu ludzi, którzy postanowili żyć bez Jezusa. Prosimy Boga o Ducha Świętego, aby pomógł społeczeństwu, w którym żyjemy, patrzeć wyżej i głębiej niż sugeruje to ideologia postmodernizmu, materializmu i sceptycyzmu wobec jakiegokolwiek zorganizowanej, instytucjonalnej formy religii, a z drugiej strony fanatyzm religijny, nietolerancja i ksenofobia. Chcemy wypełnić nasze życie oraz życie innych ludzi Jezusem Chrystusem.

Nasze wartości (kontekst strategii)

Nasze wartości są skoncentrowane wokół celu statutowego wspólnego dla całego światowego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. Ta charakterystyczna dla naszego Kościoła misja musi być koniecznie kontekstualizowana w szerokim zakresie różnych środowisk i kultur, co znajduje swój wyraz w zaleceniach i przepisach kościelnych.

1. Przemiana

Spotykamy ludzi tam, gdzie są, zamiast wymagać od nich, aby spotykali się z nami na naszych warunkach. Nie zostawiamy ich jednak tam, gdzie ich spotkaliśmy. Poszukujemy możliwości budowania przemienionych i zmieniających się społeczności (grupy, zbory), podatnych na działanie Ducha Świętego w zmianie życia i otwartych na szeroko rozumiane potrzeby ludzi, wyposażając je do budowania w tym świecie przedsmaku Królestwa Bożego, na którego pełne urzeczywistnienie ciągle czekamy.

2. Spójność etyczna

Dążymy do najwyższych standardów kościelnego przywództwa i przynależności do Kościoła na wszystkich poziomach, uznając i promując prawość i uczciwość jako cechy, które określają etyczną postawę adwentystów jako coś więcej niż tylko teoretyczną abstrakcję, ale jako podstawę moralnego działania w Kościele i społeczeństwie, stanowiącą żywe świadectwo wartości chrześcijaństwa.

3. Różnorodność

Uznajemy naturalną wartość każdej istoty ludzkiej. Wszyscy zostaliśmy jednakowo stworzeni na obraz i podobieństwo Boga (Rdz 1,26-27; 5,1-3; 9,6). Dlatego też stawiamy sprawę wolności religijnej bardzo wysoko, ponieważ wolność wyboru jest atrybutem nadanym ludzkości przez Stwórcę. Zachęcamy więc wszystkich członków Kościoła do okazywania szacunku, empatii i okazywania Chrystusowego współczucia wszystkim ludziom bez względu na kolor skóry, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, wiek, stan zdrowia, wyznanie, płeć, orientację seksualną czy stan posiadania.

4. Służba

Przyjmując nauczanie Biblii, biorąc za przykład Jezusa i pamiętając o wartości różnorodności, pokornie dążymy do czynienia sprawiedliwości i manifestowania Chrystusowego współczucia (Mi 6,8), służąc naszym wspólnotom, jednostkom i społeczeństwu szczególnie dotkniętymi ubóstwem, tragediami, poczuciem beznadziei

i uprzedzeniami, zapewniając uzdrawiające pocieszenie i nauczanie holistycznych zasad zdrowego życia. Poprzez naszą służbę dla ubogich, prześladowanych, chorych, uchodźców „stojących u naszych bram”, współpracujemy z naszym Stworzycielem w Jego dziele uzdrawiania (J 5,6).

5. Odrębność

Jesteśmy oddani charakterystycznemu i całościowemu zrozumieniu biblijnego nauczania o wolności, uzdrowieniu i nadziei w Jezusie Chrystusie. Chcemy poświęcić się w umacnianiu tożsamości adwentystów dnia siódmego poprzez rozbudzanie pełniejszego zrozumienia historii adwentyzmu, jego biblijnej teologii, służby Ellen White i unikalnej eschatologii adwentystycznej.

6. Działanie

Oczekując cierpliwie na przyście Chrystusa (Ps 40,1; Mk 13,32; Mt 24,36), nie chcemy być bierni. Zamiast skupiać się na sobie, chcemy pracować razem i aktywnie rozpowszechniać dobrą nowinę o Jezusie Chrystusie i Jego bliskim powrocie, czyniąc to różnymi sposobami, zgodnie z Biblią, w wyraźnie adwentystyczny sposób, atrakcyjnie, autentycznie i w sposób kulturowo odpowiedni dla ludzi żyjących w Polsce XXI wieku.

PRIORYTETY STRATEGICZNE

(na podstawie decyzji Generalnej Konferencji i Wydziału Transeuropejskiego)

1. Misja, tożsamość, ewangelizacja
2. Wzrost duchowy
3. Rozwój przywództwa
4. Uczniostwo
5. Kościoły schronienia
6. Media, komunikacja i praca online
7. Struktura przywództwa i organizacji
8. Szkolenie i edukacja
9. Różnorodność
10. Finanse i zarządzanie nimi

1. Misja, tożsamość, ewangelizacja

Założenia

Poselstwa trzech aniołów podsumowują ewangelię i Boski plan odkupienia od stworzenia do ponownego stworzenia. Jest to rzeczywiście „dobra wiadomość”, którą należy się dzielić. Wiara w proroczą misję Kościoła jako „reszty” nie musi oznaczać poczucia elitaryzmu lub ekskluzywności; powinna raczej tworzyć poczucie odpowiedzialności za dzielenie się pełniejszym biblijnym zrozumieniem wielkich tematów Pisma Świętego. Głoszenie dobrej nowiny o zbawieniu w kontekście „wielkiego boju”, oparte na silnej tożsamości adwentystycznej, powinno być głównym motorem pracy Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w naszym wydziale i czymś więcej niż tylko humanitaryzm czy sprawiedliwość społeczna (niezależnie od tego, jak te wartości są istotne dla odzwierciedlenia charakteru Chrystusa i dla ustanowienia naszej wiarygodności w Europie). Zwiastowanie ewangelii musi również być czymś o wiele bardziej znaczącym niż rozwijanie sprawności administracyjnych, chociaż właściwe i zdrowe zarządzanie jest niezbędne dla rozwoju misji. Również współpraca z innymi Kościołami i chrześcijanami w obliczu szerzącego się sekularyzmu i materializmu jest czymś jedynie wtórnym i pomocniczym w stosunku do tego, co rozumiemy jako naszą charakterystyczną i proroczą misję.

Ta wizja tożsamości i misji adwentystów jest podstawą wezwania do działania i musi być pilnie przekazywana przez każdy poziom struktury kościelnej do poziomu niższego, tak aby każdy indywidualny wyznawca Kościoła był jej świadomy. Rola członków Kościoła jest kluczowa w tym procesie głoszenia ewangelii. Do niedawna chrześcijaństwo było kulturowym sercem Europy, dzisiaj jednak kontynent, który dał nam reformację i odegrał kluczową rolę w szerzeniu ewangelii na odległych polach misyjnych, stał się postchrześcijański i sam stanowi pole misyjne. W rezultacie członkowie Kościoła nie mogą już postrzegać swojej roli w ewangelizacji jako tylko wspierania zatrudnionego pastora „w głoszeniu prawdy”, co jest naszym tradycyjnym podejściem. Prawda doktrynalna nadal musi być głoszona, ale teraz jako część szerszej strategii. Konieczne jest nie tylko położenie większego nacisku na szeroko pojętą misję, wspieranie i wzmacnianie idei pozyskiwania uczniów (cel nr 4), ale także nadanie misji nowej perspektywy, która na pierwszy plan wysuwa relacje.

Kluczowe zalecenia:

- 1.1. Podkreślanie zaangażowania w szeroko rozumianą działalność na rzecz ludzi jako elementu tożsamości adwentystycznej.
- 1.2. Akcentowanie podejścia Chrystocentrycznego we wszystkich sferach misji.
- 1.3. Ewaluacja aktualnych sposobów działalności misyjnej połączona z poszukiwaniem nowych jej form adekwatnych do realnych potrzeb środowiska.
- 1.4. Przedstawianie zasad wiary Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego połączone z tworzeniem dobrych, głębokich relacji.
- 1.5. Tworzenie w diecezjach i zborach sieci grup uczniowskich.
- 1.6. Wykorzystywanie sobotnich nabożeństw jako wydarzeń misyjnych.
- 1.7. Angażowanie wszystkich sekretariatów diecezji w działalność ewangelizacyjną.
- 1.8. Szkolenie wyznawców i zborów do samodzielnego funkcjonowania w celu umożliwienia kierowania części pastorów i ewangelistów do pracy na nowych terenach.
- 1.9. Szukanie sposobów zaangażowania diecezji w udzielanie pomocy psychologicznej.
- 1.10. Wspieranie i promowanie innowacyjnych pomysłów misyjnych.

2. Wzrost duchowy

Założenia

Biorąc pod uwagę postchrześcijański charakter Europy XXI wieku i znaczące w nim miejsce poszukiwania przyjemności w przyjętych przez społeczeństwa wartościach, widzimy pilną potrzebę pogłębienia duchowości całego Kościoła. Odpowiedzialnością jednak za fakt, iż znaczna część osób, które przyłączają się do Kościoła, w stosunkowo niedługim czasie od niego odchodzi, oraz że młode osoby wychowane w środowisku adwentystycznym stosunkowo często nie są zainteresowane życiem wiary, nie możemy jedynie obarczyć zmieniającego się świata. Należy przyjąć, że i my mamy coś do poprawy. Zgodnie ze statystykami z roku 2015 jedynie 5% osób odchodzących z Kościoła decyduje się na ten krok z powodów doktrynalnych.

Od lat jesteśmy świadomi, że zbyt wiele odpowiedzialności spoczywa na zbyt małej grupie osób. Powtarzamy wezwania do większego zaangażowania się przez osoby, które do tej pory nie znalazły swojej aktywnej roli w Kościele, ale ogólna sytuacja nie ulega wyraźnej zmianie. Programy uczniostwa (pkt 4) oraz „Kościoły schronienia” (pkt. 5) mogą być narzędziami pomocnymi w osiągnięciu tego celu. Potrzebujemy także mądrego i wyszkolonego przywództwa (pkt 7 i 8).

Kluczowe zalecenia:

- 2.1. Na wszystkich programach organizowanych przez Kościół tworzenie okoliczności sprzyjających równomiernemu rozwojowi duchowemu, obejmującemu modlitwę, tworzenie głębokich relacji międzyludzkich, poznawanie Pisma Świętego, okazywanie zainteresowania oraz wspólną działalność;
- 2.2. Rewitalizacja systemu diakonatu. Przeanalizowanie sposobu jego funkcjonowania na szczeblu zborów, poszukiwanie lepszych rozwiązań, dostosowanie jego funkcjonowania do realnych możliwości wspólnoty;
- 2.3. Dążenie do organizacji małych, 6-10 osobowych grup, w których studiowana będzie Biblia na nabożeństwach. Rozwiązanie to daje szansę na większe zaangażowanie w rozmowę oraz tworzenie głębokich relacji w grupie;
- 2.4. Okazywanie wzajemnej troski i zainteresowania podczas wspólnych spotkań, jako jednego z ich celów wyrażonych w Biblii (Hbr 10). Zachęcanie Kościoła do realizowania tego celu;

- 2.5. Przygotowywanie programów zachęcających do żywych relacji z Chrystusem;
- 2.6. Podjęcie prób nawiązania kontaktu z osobami, które przestały uczęszczać na spotkania organizowane przez zbór (niezależnie od tego, czy były członkami Kościoła czy nie).

3. Rozwój przywództwa

Założenia

W związku z dynamicznymi zmianami naszego społeczeństwa współcześni liderzy muszą poszerzać swoje umiejętności i kompetencje kulturowe. Dotyczy to zarówno pastorów, jak i osób niezatrudnionych w Kościele. Szczególnie należy dążyć do powoływania na liderów zdolnych i wykształconych w różnych dziedzinach młodych ludzi, zarówno mężczyzn, jak i kobiet, wprowadzając ich w specyfikę funkcjonowania struktury Kościoła, której często nie rozumieją. U tych osób pragniemy zastosować trójtorowe podejście: mentoring, wyposażenie i szkolenie.

Kluczowe zalecenia:

- 3.1 Obowiązek rozwoju zawodowego, doskonalenia i kształcenia ustawicznego wszystkich pracowników Kościoła;
- 3.2 Sporządzenie zakresu kompetencji i obowiązków dla urzędników i pracowników Kościoła wszystkich jego szczebli ze szczególnym naciskiem na respektowanie etycznego kodeksu służby/pracy;
- 3.3 Spotkania, szkolenia, konferencje i warsztaty z zakresu rozwijania kompetencji miękkich, w tym w dziedzinie wzajemnej komunikacji;
- 3.4 Korzystnie w miarę możliwości z profesjonalnych i certyfikowanych szkoleń;
- 3.5 Bardziej konsekwentne respektowanie zasad odbywania stażu według Podręcznika Stażysty;
- 3.6 Organizowanie programów i spotkań mających na celu wzmocnienie relacji pomiędzy pracownikami diecezji;
- 3.7 Organizowanie programów i szkoleń z zakresu rozumienia i stosowania Prawa Zborowego;
- 3.8 Starania przy wyborze rad i komitetów wszystkich szczebli, aby ich skład był jak najbardziej różnorodny i zbalansowany, wykorzystujący dary i kompetencje;

- 3.9 Kierowanie pracowników Kościoła, w tym nowych pastorów, na specjalistyczne kursy, szkolenia i studia, zarówno krajowe, jak i zagraniczne;
- 3.10 Pielęgnowanie ducha świadomości współzależności pomiędzy wszystkimi działaniami, jednostkami kościelnymi, pracownikami, liderami zborów, owocujące chęcią wzajemnej współpracy i pomocy w miejsce rywalizacji i braku szacunku;
- 3.11 Rozwijanie idei współpracy sekretariatów diecezji nad wspólnymi projektami, dzieląc odpowiedzialność i zadania zgodnie z zapotrzebowaniem i możliwościami;
- 3.12 Powoływanie dyrektorów priorytetowych sekretariatów w diecezji, w miarę możliwości pełnoetatowych, łączących opiekę jednej osoby nad kilkoma sekretariatami;
- 3.13 Powierzenie sekretariatom Ewangelizacji oraz Komunikacji i Mediów funkcji łączącej i nadrzędnej a zarazem służebnej wobec pozostałych sekretariatów.

4. Uczniostwo

Założenia

Ten priorytet strategiczny łączy się ze wszystkimi wymienionymi w pkt. 1-3: misją, wzrostem duchowym i przywództwem.

Czynienie uczniów jest czteroetapowym cyklem:

1. Przygotowanie.
2. Powołanie.
3. Praktykowanie.
4. Wysyłanie – w tym momencie uczeń staje się tym, który czyni innych uczniami i cały proces zaczyna się od nowa.

Naszą intencją jest stworzenie „ruchu czynienia uczniami” lub po prostu „ruchu uczniostwa”. Zasadniczą rolę w tym procesie odgrywać mają małe grupy, co wiąże się ze wzmocnieniem roli przywódców jako mentorów oraz szkoleniem duszpasterzy i innych pracowników (cel nr 9).

Zdajemy sobie sprawę z tego, że czynienie uczniów i wzrastanie w uczniostwie to proces długofalowy wykraczający poza pracę jednej kadencji. Nie ma jednak na dzisiaj innej alternatywy w obliczu braku zainteresowania tradycyjnymi, publicznymi ewangelizacjami oraz ich słabą skutecznością.

Kluczowe zalecenia:

- 4.1 Realizowanie inicjatywy czynienia uczniów na każdym poziomie struktury Kościoła;
- 4.2 Wykorzystywanie platform internetowych do nauczania, promowania, informowania i inspirowania;
- 4.3 Organizowanie regularnych konferencji szkoleniowych poświęconych dzieleniu się dobrymi praktykami, wspólnym modlitwom i rozwijaniu wizji;
- 4.4 Zaangażowanie przywódców w zachęcanie do większego wykorzystania małych grup, zapewnienie im odpowiednich zasobów i szkolenie liderów i członków grup;
- 4.5 Kontekstualizacja działań misyjnych, tak aby dotrzeć do możliwie wszystkich grup społecznych i kulturowych w naszym kraju;
- 4.6 Zwracanie uwagi w programach zewnętrznych i wewnętrznych większej uwagi na zbawcze dzieło Boga, nadawanie im Chrystocentrycznego charakteru, potrzebę nawiązania z Nim bezpośredniego i głębokiego kontaktu niż na działalność Kościoła i jego instytucji;
- 4.7 W szkoleniach, nauczaniu i kontaktach z ludźmi zwracanie uwagi na konieczność ukazywania im czegoś lepszego w miejsce krytykowania dotychczas wyznawanego światopoglądu i praktyk mu towarzyszących;
- 4.8 Wykorzystywanie wszelkich możliwych i dostępnych w Kościele środków do zachęcania wszystkich adwentystów do pełnego i świadomego zaangażowania się w misję, zgodnie z biblijną ideą powszechnego kapłaństwa;
- 4.9 Podkreślanie znaczenia darów duchowych i służby opartej na nich w misji oraz powoływaniu na urzędy w zborach;
- 4.10 Publikowanie we współpracy z Zarządem Kościoła materiałów pomocniczych do wspólnego studiowania Biblii i rozmów na tematy religijne;
- 4.11 Wdrażanie wyznawców w idee zawarte w strategii Kościoła i Diecezji oraz wzywanie do osobistej realizacji hasła „Pójdę świadczyć, tworzyć więzi, czynić uczniami, inspirować, zmieniać”.

5. Kościół („Kościół schronienia”)

Założenia

Nazwa „Kościół schronienia” jest nazwą nie tyle programu, co podejścia do funkcjonowania Kościoła. Według niej kościół ma być miejscem, w którym człowiek może znaleźć odpoczynek, szacunek, zrozumienie, bezpieczeństwo i akceptację – podążając za

biblijnymi metaforami „rodziny Bożej” oraz „ciała Jezusa”. Przy osiągnięciu tego poziomu relacji innym celem jest zachowanie wysokich norm etycznych i zasad opisanych w Piśmie Świętym, oraz przeciwstawianie się wszelkim nadużyciom i nietolerancji. Kierunek ten nie jest niczym nowym, jednak w aktualnym świecie, w którym polskie zbory stają się bardziej urozmaicone etnicznie oraz kulturowo, cel ten staje się jeszcze bardziej wyraźny.

Kluczowe zalecenia:

- 5.1 Przygotowanie programów nabożeństw tak, aby każdy uczestnik mógł w nim znaleźć swoje miejsce;
- 5.2 Nauczanie podstawowych elementów ewangelii;
- 5.3 Przygotowanie planu dla adwentystycznych imigrantów i uchodźców z Ukrainy oraz innych krajów, w tym koncepcji zakładania nowych zborów lub adaptacji i asymilacji w zborach istniejących;
- 5.4 Współpraca z adwentystycznymi organizacjami charytatywnymi (ChSCh, ADRA) w służbie na rzecz potrzebujących;
- 5.5 Tworzenie programów uczących i propagujących rozwijanie zdrowych relacji międzyludzkich;
- 5.6 Rozwijanie służby i programów dla osób ze szczególnymi potrzebami.

6. Media i służba online: publikacje, wideo, radio, telewizja, strony internetowe, media społecznościowe

Założenia

Wydaje się, że nie ma już ludzi, którzy przychodząc do Kościoła nie zapoznali się z nim wcześniej przez internet, czytając jego zasady wiary, oglądając jego materiały wideo czy przeglądając jego strony internetowe. Choć trudno jest powiedzieć, czy jest to zjawisko dobre – należy wyraźnie stwierdzić, że duża część naszej pracy misyjnej odbywa się właśnie przez media, szczególnie te internetowe. Różnorodność możliwości technicznych może dzisiaj wprawiać w oszołomienie. Nie zawsze przywódcy Kościoła wiedzieli, jak wykorzystać ten potencjał. Do dzisiaj nie jest to łatwe. Zwykle obawiamy się nowych form działalności medialnej, przez co nie jesteśmy w stanie być pionierami w ich wykorzystywaniu. Media nierzadko były traktowane jako oddzielny dział pracy Kościoła, a nie integralna część wszystkich jego działań. Dzisiaj to nie jest już możliwe.

Działalność medialna realizowana jest na wszystkich szczeblach Kościoła, zaczynając od zborów, przez diecezję, aż do Kościoła krajowego. Aby nie powiełać pracy, a raczej

uzupełniać się wzajemnie, sensownym jest, by Diecezja Południowa nie powieliała pracy zborów, a realizowała takie projekty, których – ze względu na ograniczenia czasowe i finansowe – nie są w stanie zrealizować zbory.

Fakt tak wielkiej wagi działalności medialnej wymaga zatrudniania pracowników kierowanych jedynie do tej pracy, oraz stworzenie odrębnego budżetu przeznaczonego na te cele.

Zaznaczyć należy, iż realną grupą odbiorców produkowanych przez Kościół materiałów są osoby w wieku średnim i starszym. Młodzież rzadko jest zainteresowana naszymi produkcjami. Jest wyzwaniem, by obniżyć wiek grupy docelowej i tworzyć programy jak najbardziej profesjonalne i atrakcyjne wizualnie, pasujące do aktualnych standardów. Pomimo, iż nie jest to łatwe, kierunek taki powinien zostać w mediach obrany.

Działalność medialna wymaga także wyrozumiałości ze strony wyznawców. Produkowane przez Kościół materiały muszą być różnorodne, kierowane do różnych grup docelowych, co jednak skutkuje tym, że nie każdy produkowany materiał odpowiadać będzie wszystkim gustom. Materiały dla starszych nie odpowiadają młodzieży a materiały dla młodzieży nie odpowiadają osobom bardziej doświadczonym. To, co przygotowywane jest dla rodziców, nie będzie oglądane przez nastolatków, i tak dalej. Niemniej nie powinno to powstrzymać Kościoła od produkcji programów kierowanych do wąskich grup docelowych.

Kluczowe zalecenia:

- 6.1 Próba podjęcia współpracy z innymi diecezjami, Zarządem Kościoła, Wydziałem (TED) oraz najważniejszymi podmiotami medialnymi w wypracowaniu spójnej narracji Kościoła w mediach;
- 6.2 Tworzenie materiałów własnych – polskich, ograniczając do minimum tłumaczenie programów zagranicznych;
- 6.3 Tworzenie projektów medialnych wizualnie odpowiadających współczesnym standardom graficznym;
- 6.4 Tworzenie materiałów kierowanych do określonych grup docelowych (szczególnie do młodzieży), akceptując, że ich styl nie będzie odpowiadał wszystkim odbiorcom;
- 6.5 Dbanie o wizerunek Kościoła poprzez tworzenie wysokiej jakości materiałów graficznych (ulotek, plakatów, banerów grafik itp.);
- 6.6 Zabezpieczenie funduszy oraz sponsorowanie edukacji i szkoleń dla zdolnych, aktywnych w mediach osób wykorzystujących swoje umiejętności w medialnej działalności misyjnej;

- 6.7 Zabezpieczanie w budżetach instytucji środków na modernizację techniczną i rozwój systemów transmisji cyfrowej oraz reklamę tworzonych projektów;
- 6.8 Zintegrowany system komunikacji w każdej jednostce kościelnej;
- 6.9 Konceptualizacja sekretariatu komunikacji i mediów jako służb działających horyzontalnie i pełniących służebną rolę wobec Diecezji, jej jednostek i sekretariatów. (pkt. 7);
- 6.10 Zachęcanie wyznawców do korzystania z materiałów publikowanych na oficjalnych kanałach Diecezji (kanał na YouTube, profil na Facebooku i Instagramie, strona internetowa) oraz do ich udostępniania.

7. Struktura przywództwa i organizacji

Założenia

Kościół widzi potrzebę coraz większego kształtowania odpowiedzialności zbiorowej i wykonywania pracy zespołowej obejmującej różne sekretariaty skupione wokół pracy nad tymi samymi projektami. Współpraca na każdym etapie realizacji określonego zadania jest korzystna. Poszerza wizję, pozwala dostrzec zagrożenia, pomaga w rozwiązywaniu problemów i motywuje. Stąd dążenie do zacieśniania współpracy pomiędzy sekretariatami.

Idea przywództwa także ulega zmianie. Autorytet z racji posiadanej funkcji ustępuje miejsca szacunkowi wynikającemu z poświęcenia, zaangażowania i miłości okazywanej w relacjach ze współpracownikami. Relacje te stają się kluczem do osiągnięcia lepszych efektów przy wykonywaniu poszczególnych zadań, ale trzeba znaleźć na nie czas.

Kluczowe zalecenia:

- 7.1 Wdrażanie sprawdzonych modeli restrukturyzacji w wydziale i innych europejskich Kościołach zmierzających do wykonywania pracy w sposób bardziej kolektywny;
- 7.2 Intensyfikowanie współpracy pomiędzy sekretariatami a pastorami;
- 7.3 Dbanie o relacje wśród kadry pracowniczej przez przewodniczącego diecezji oraz dyrektora sekretariatu kaznodziejstwa;
- 7.4 Dostosowanie systemu sprawozdawczości w służbie pracowników diecezji do idei mentoringu i osiągnięcia wyznaczanych celów;

- 7.5 Bardziej horyzontalna praca sekretariatów nastawiona na współpracę z innymi działami służby;
- 7.6 Ścisła współpraca diecezjalnych dyrektorów sekretariatów z ich odpowiednikami na poziomie zborów;
- 7.7 Realizowanie systemu teoretycznych i praktycznych szkoleń kierowników oddziałów zborowych.

8. Edukacja i szkolenia

Założenia

Kształcenie pastora nie może zakończyć się z chwilą uzyskania dyplomu, konieczne jest zapewnienie systemu skutecznego doksztalcania, ze szczególnym naciskiem na podnoszenie kwalifikacji duszpasterskich. Kształcenie powinno być systematyczne i obowiązkowe, zgodne ze standardami wytyczonymi w strategii wydziału.

Diecezja we współpracy z Zarządem Kościoła powinna stworzyć przyjazne środowisko uczenia się przez całe życie i wspierania pastorów w poświęcaniu czasu na rozwój osobisty i zawodowy. Takie szkolenia i kursy powinny być uwzględnione w rocznych planach i kalendarzach.

Nacisk musi też być położony na podnoszenie osobistego rozwoju duchowego, pogłębianie zaangażowania, znajomość podstawowych biblijnych zasad wiary Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, przygotowanie do misji i służby, głębsze zrozumienie zagadnień związanych z teologią, duchowością i adwentystyczną tożsamością. Szkolenia także muszą dotyczyć funkcjonowania wewnątrzkościelnego, z zakresu interpretacji i stosowania prawa zborowego.

Kluczowe zalecenia:

- 8.1 Zachęcanie pastorów do uzupełniania studiów licencjackich studiami magisterskimi;
- 8.2 Nacisk na zapewnianie szkoleń związanych z mentoringiem, przywództwem finansowym, rozwojem duchowym oraz rozwojem umiejętności miękkich;
- 8.3 Wykorzystanie możliwości technicznych do prowadzenia nauki zdalnej wraz z informowaniem pastorów o prowadzonych kursach i zachęcaniem do uczestnictwa;

- 8.4 Wdrażanie zaleceń wydziału w zakresie kształcenia ustawicznego pastorów oraz aktywistów w lokalnych zborach jako element procesu czynienia uczniami;
- 8.5 Wspieranie edukacji pastorskiej ideowo i finansowo przez diecezję;
- 8.6 Zabezpieczenie środków pozwalających na szkolenie nie tylko kadry pracowników, ale również osób niezatrudnionych w diecezji a zaangażowanych w działalność Kościoła.

9. Różnorodność

Założenia

Nasz polski, dosyć jednolity kulturowo i religijnie świat ulega coraz bardziej dynamicznym zmianom. Dzisiaj jesteśmy znaczenie bardziej zróżnicowanym krajem niż 20 lat temu.

Zjawiska i procesy zewnętrzne, czy tego chcemy czy nie, mają swoje odbicie w naszych postawach w

Kościele. Imigracja nie tylko ze Wschodu, ale również z innych rejonów świata (studenci) powoduje dostrzeganie przez nas wielu różnic również w sposobie wyrażania naszej wiary oraz podejściu do Boga, Kościoła i religii. Stajemy się coraz bardziej różnorodni również w obrębie naszej społeczności.

Różnorodność ta może stanowić przeszkodę, ale może być również pozytywnym wyzwaniem w podejmowaniu prób dotarcia do szerszej społeczności i przede wszystkim zrozumienia jej. W skali światowej adwentyzm występuje w wielu subtelnych odmianach. Istnieje powszechna zgoda co do zasady, że wszyscy członkowie ciała Chrystusowego powinni być jedno bez względu na narodowość, pochodzenie etniczne, rasę, region, język, klasę, kulturę, ekonomię czy płeć. Jako członkowie tak różnorodnego Kościoła musimy pomagać sobie nawzajem w pełniejszym prowadzeniu nas przez Ducha Świętego, uznając wszystkich członków za naszych braci i siostry w Chrystusie i przeżywać naszą relację z Jezusem w jeszcze bardziej miłującej, tolerancyjnej i łaskawej relacji z Nim. To ideał, który różne okoliczności komplikują i utrudniają. Pragniemy jednak wzrastać i czynić postępy w kierunku niebiańskiego ideału.

Biorąc pod uwagę dane, z których wynika, że zdecydowaną przewagę liczebną w Kościele stanowią kobiety, należy wykorzystywać ich potencjał i dążyć do większego ich zaangażowania w kształtowanie Kościoła i realizacji jego misji.

Konflikty, nieporozumienia i napięcia z powodów rasowych i etnicznych pojawiały się często w naszych kościołach w świecie. Zawsze prowadziło to do niepotrzebnych

podziłów. Nie akceptujemy tego i będziemy starać się przygotować i prowadzić mądrą strategię pracy i misji z osobami z innych krajów.

Szczególną troską powinno być podjęcie takich działań, które zminimalizują napięcie pomiędzy w pełni zasadną chęcią imigrantów do tworzenia swoich, etnicznych zborów a kwestią potrzeby asymilacji z polskim środowiskiem, kulturą i adwentyzmem. Bazując na doświadczeniach innych krajów, powinniśmy w naszej strategii przewidywać różne scenariusze rozwoju bądź spodziewanego upadku (w kolejnych pokoleniach) zborów etnicznych. Związane jest z tym odpowiedzialne i perspektywiczne kształtowanie polityki zatrudniania pastorów zagranicznych i wizji ich dalszego funkcjonowania.

Innym czynnikiem dzielącym Kościół jest podejście do misji i różnych jej odcieni. W naszej strategii pragniemy być wierni biblijnej nauce o darach Ducha Świętego i uwzględniać nieograniczone Boże możliwości prowadzenia dzieła ewangelizacji w różnorodny sposób. Nasze nabożeństwa powinny mieć wymiar misyjny i zachęcać otaczające nas społeczeństwo do zainteresowania się zarówno biblijnym poselstwem, jak i nawiązaniem z nami bliskich, przyjacielskich i autentycznych relacji. Dlatego też różnorodność naszych nabożeństw i różnorodność stosowanych form i środków wyrazu powinna odzwierciedlać zarówno naszą autentyczną, głęboką wiarę w Boga, jak również uwzględniać czynniki i praktyki kulturowe środowiska, do którego chcemy dotrzeć.

W środowisku kościelnym, w naszej misji, pracy kościelnej, zborach, diecezjach, instytucjach kościelnych żadna jednostka czy grupa nie może pielęgnować zachowań sugerujących uprzedzenia, chęć dominacji, lekceważenia czy deprecjonowania współpracowników z uwagi na płeć, pochodzenie, wykształcenie, narodowość, wiek, kulturę. Wszelkie odmienności i różnice które nie są sprzeczne z nauczaniem Pisma Świętego powinniśmy wykorzystywać i postrzegać jako atuty, a nie przeszkody.

Księga Apokalipsy przepowiada dzień, kiedy wielki tłum, którego nikt nie może zliczyć, ze wszystkich narodów, plemion, ludów i języków stanie przed tronem Boga i przed Barankiem, odziany w białe szaty, z gałązkami palmowymi w dłoniach i wołający donośnym głosem: „Zbawienie jest u Boga naszego, który siedzi na tronie, i u Baranka!”.

Kluczowe zalecenia:

- 9.1 Zidentyfikowanie możliwości i sposobów tworzenia środowisk kościelnych, w których różnorodność jest docenianą wartością umożliwiającą rozwój, przy jednoczesnym zachowaniu jedności w Ciele Chrystusa i właściwym edukowaniu wyznawców;
- 9.2 Respektowanie zasad Working Policy AA 10 20 dotyczących etyki zatrudnienia wraz z przestrzeganiem praktyki prowadzenia rozmów

- kwalifikacyjnych z każdym kandydatem spełniającym minimalne kryteria zatrudnienia niezależnie od płci, posiadania niepełnosprawności, pochodzenia etnicznego itp.;
- 9.3 Wykorzystanie sobotnich nabożeństw adwentystycznych jako jednego z podstawowych elementów oddziaływania misyjnego;
 - 9.4 Szczególna troska o przygotowanie i program nabożeństw transmitowanych i udostępnianych w Internecie;
 - 9.5 Wykorzystanie rad i zaleceń dokumentu przyjętego przez Radę Kościoła uchwałą RK 221/XXI/2021 – „Wnioski konferencji na temat nabożeństwa”.

10. Zarządzanie finansami i majątkiem

Założenia

Celem skutecznego zarządzania finansami na wszystkich szczeblach Kościoła jest wykorzystanie posiadanych środków zgodnie z celami strategicznymi. Nacisk położony jest na pielęgnowanie przejrzystości i efektywności oraz kreowanie atmosfery zaufania. Zasoby finansowe powinny być nieustannie przeglądane i dostosowywane do naszej wizji strategii.

Kluczowe zalecenia:

- 1.1. Regularny przegląd zasobów i dostosowywanie ich wraz z odpowiednio przygotowanym budżetem do realizacji priorytetowych celów strategicznych;
- 1.2. Szkolenia personelu biura Diecezji odpowiedzialnego za finanse, pastorów oraz skarbników zborów ze znajomości i interpretacji przepisów krajowych i wydziałowych;
- 1.3. Utrzymywanie misyjnego priorytetu w zarządzaniu finansami;
- 1.4. Pielęgnowanie wysokiego poziomu profesjonalizmu, odpowiedzialności i przejrzystości przywództwa finansowego;
- 1.5. Pielęgnowanie wartości biblijnego szafarstwa, dziesięcin i planowania finansów na gruncie osobistym, rodzinnym, zborowym i diecezjalnym;
- 1.6. Powołanie – na ile będzie to możliwe – sekretariatu szafarstwa w diecezji;
- 1.7. Zrównoważone dbanie o budynki i ich wnętrza oraz inne części nieruchomości, które służą realizacji misji diecezji;

- 1.8. W związku z trudnościami utrzymania aktualnego systemu administrowania nieruchomościami diecezji oraz z niewspółmiernie niskimi czynszami względem realnych potrzeb, należy dążyć do przechodzenia zborów na samodzielny rozrachunek;
- 1.9. Dążenie do przejęcia własności budynków kościelnych administrowanych przez Diecezję a należących do Zarządu Kościoła.

PODSUMOWANIE

Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo poślę? I kto tam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poślij mnie! (Iz 6,8)

Każdy adwentysta dnia siódmego w Polsce wie, że czekają nas nie lada wyzwania. Są rzeczy, których nie możemy zmienić. Być może czasami bierze górę poczucie bezradności. Możemy nawet czuć, że to, czy sprostamy wyzwaniu, czy też zostaniemy przez nie pochłonięci, nie zależy od nas.

Jednak są rzeczy, które możemy zrobić. Powyżej wymieniono kilka z nich. Ale najważniejsze są nasze decyzje i wybory. Możemy wybrać, czy żyć nadzieją czy żyć w poczuciu lęku. Apostoł Paweł pisze „abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę z Pism nadzieję mieli” (Rz 15,4). Bóg naprawdę jest „Bogiem nadziei” i „przez moc Ducha Świętego” możemy „obfitować w nadzieję” (Rz 15,13). Nasza przyszłość zależy od nas, jeśli zdecydujemy, że tak będzie.

Dziś po doświadczeniach związanych z pandemią, w czasie wojny toczącej się za naszą wschodnią granicą, dotykającej nas inflacji, wstrząsów gospodarczych, odradzającego się nacjonalizmu i postchrześcijańskiego światopoglądu, który nie daje żadnej nadziei na przyszłość, „ludzie trwożą się w oczekiwaniu tych rzeczy, które przyjdą na świat” i są nimi zaniepokojeni, bo nie wiedzą nawet, czego się mogą spodziewać (Łk 21,26).

Obecnie w większym stopniu niż kiedykolwiek jest tzw. „właściwy czas”, aby podzielić się adwentystycznym przesłaniem pełni i nadziei w Jezusie — przesłaniem proroczym o czasie, kiedy „wszystko, co ożywione i nieożywione” łączy się w „niezacienionym pięknie i doskonałej radości, aby oznajmić, że Bóg jest miłością” (Wielki bój, s. 407).

Stoimy przed wielką szansą, większą niż kiedykolwiek, aby doświadczyć wylania Ducha Świętego. Wierzmy, że jeśli podejmiemy się współpracy z Bogiem, przyjmimy Jego cele i nastawimy nasze duchowe GPS-y na misję i ewangelizację, zobaczymy wzrost, którego Polska i Europa nigdy dotąd nie doświadczyły.

Misją Chrystusa jest szukanie i zbawienie zgubionych. On prosi nas, abyśmy się do niego przyłączyli. Niech każdy z nas odpowie: „Zrobię to” i „Pójdę”. Zdecydujmy o tym wspólnie. Wzmocnieni Duchem Świętym doświadczymy Jego działania.